

Národní park Zion v Utahu je naší další zastávkou ihned po Las Vegas. Vstáváme po noci plné neónů a hazardu a opět nakládáme auto. Ještě zastávka na recepci, kde dostáváme kávu a čaj zdarma a už frčíme po dálnici číslo 15 směrem na sever.

Odjezd z Las Vegas

Ranní špičku necháváme za sebou a po několika minutách se Vegas ztrácí v mlžném oparu stejně jako se včera uprostřed pouště zjevilo. Silnice se opět natahuje do dálky a kilometry pomalu ubývají. Za dlouhou zákrutou opuštíme Nevadu a ocitáme se na krátko v Arizoně. Silnice pokračuje dále.

První zastávka v Utahu

Za chvíli vyjíždíme do Utahu a zastavujeme v prvním městečku při cestě - St. George. Změnu téměř nepoznáte, tedy až na pár maličkostí. Na autě přibývají značky státu Utah a v mekáči Vám nabídnou „MacChicken“ za 1 dollar už od 9 hodin ráno. Ti co jej odzkoušeli hlásí další změnu - pálí jako čert. A čas se nám posunuje o jednu hodinu dopředu a také se trochu otepluje.

Sjezd z dálnice na Zionský národní park

Po svačině vyjíždíme z města a směrem dál na Zion. Barva písku se začíná měnit, přibývá nádech červené. Tato barva nás bude provázet téměř všude v pásu skalistých hor. Z dálnice sjíždíme na 9 podél Quail Creek State Park - několik krátkých pohledů a pokračujeme. Přibližně kolem 13. hodiny přijíždíme do Springdale. Malé městečko před Zionským parkem. Spousta míst na stání, spousta dalších obsazena. Zionským parkem budeme chtít projet směrem na silnici 89, takže v městečku nezastavujeme a riskneme parkoviště rovnou v parku.

Vstup do Zionu

Vstup do parku je opět placený - kdo má kartu (my už od Yosemite) neplatí. Dostáváme mapičku a „bye and enjoy“ od rangera. Parkujeme přímo u návštěvnického centra. I na podzim je zde plno, v létě to asi musí být opravdu problém. Do autem nepřístupných částí parku Vás zaveze místní asi „ekobus“ - zdarma. Stačí si počkat na první co pojede od zastávky u návštěvnického centra a už se vezete.

„Ekobusem“ po Zionu

Cestou opuštíme několik srnek, přechází přes silnici - jsou zvyklé na přítomnost lidí. Ekobus sjíždí na Zion canyon scenic drive a opuští běžnou silnici. Od této chvíle běží automatický komentář k oblastem kudy projíždíme - v angličtině. Rozumět je dobře, je to pěkně zpracované. Pomalou plouživou jízdou nám řidič umožňuje pořizovat skvělé fotky. Zastávka střídá zastávku a již jsme na konečné.

Dále už jen pěšky - Zion pro pěší

Vystupujeme a pěšky se vydáváme dál do hlouby parku. Chodníček nás vede chvíli těsně podél skal, chvíli podél řeky. Občas cestu přeběhne nějaká veverka. Jsme ve skalistých horách, kde barvy písku i skal jsou téměř výhradně do červena. Pouštní sucho se v tomto kaňonu jaksi umoudřilo a přítomnost řeky dala prostor vegetaci. Park je zarostlý zelení a bohatý na stromy. Řekl bych oáza, to jsem však ještě neviděl nic ze skalistých hor a nemám ani představu co bude dál.

Docházíme až k řece, kdo je zdatný a stav vody mu to umožní může pokračovat vodou dál do soutěsky. Tam se objevují další scenérie. Lepší než předchozí. Bohužel je na nás voda na boso

opravdu studená a chůze v korytu je problematická - takže jenom krátké smočení a zase zpátky do bot. Vracíme se podél koryta a hledáme hnízda velkých dravců ve skalách - prý tu někde budou - až po chvíli vidíme prvního orla skalního, jak odněkud přilétá. Usedá vysoko na skále a mizí z našeho dohledu. Tak pokračujeme dále.

Emerald pools Trail

Jsme opět na konečné ekobusu a pěšky pokračujeme dále po stezce. Je zde toho k vidění více než dost a čas letí kvapem. Naše prohlídka nás dále vede Emerald pools Trail. Bohužel jsme zvolili špatnou cestu a drápeme se přes klouzající bahnitě stezky kolem strže nahoru. Tohle se prostě nedá... Lehce posmutnělí otáčíme zpátky. Jenom pro pořádek, naše špatná cesta byla přes lávku a ihned doprava. Kdybychom to vzali vlevo, byla to sice delší cesta, ale prý schůdnější. Tak pokud někdy pojedete, zvolte si lépe než my.

Návštěvnické centrum, suvenýry

Vracíme se k ekobus zastávce a necháváme se svézt k návštěvnickému centru. Otevřeno je do 17. hodin. Máme posledních pár minut k nákupu suvenýrů. Což tak akorát využíváme. Bylo nám nabídnuto se zapsat na mailing list o novinkách parku - inu proč ne, aspoň budeme vědět co se tu děje. Překvapení následuje ihned poté. Za upsání se dostáváme magnetku s pohledem parku - děkujeme.

Story o drobné chybě s kartou - 1. část:

Jaksi jsme si říkali, že máme zbytečně velkou hotovost v bankovkách, takže jsme benzín kupovali v hotovosti. Při nákupu suvenýrů si omylem pokládáme magnetku co jsme dostali jako dárek vedle karty. Chyba v pozornosti. Všiml jsem si toho později. No doufám, že z toho nebude problém...

Pokračujeme směr Bryce Canyon

Suvenýry jsou nakoupeny a usedáme do auta. Je čas pokračovat. Dále po silnici 9 do nitra skal nás vedou serpentýny. A je tu první skalní tunel. Velká upozornění má 400 metrů a není prý vůbec osvětlen. Cedula nás nabádají k vyjimečné opatrnosti - dodržíme. Nu, bylo to trochu přehnané, tunel sice není široký (pro američany asi úzký), je to stejné jako v Norsku.

„Varhánkové skály“ a ubytování na konci civilizace

Po tunelu stavíme ještě na fotečky varhánkových skal (poznámka - to je moje přezdívka). Pokračujeme dále po silnici číslo 89 na sever. Náš další cíl je Red Canyon a přespání v Cannonville - blízko Bryce Canyon. Sjíždíme na odbočku silnice číslo 12 a pokračujeme už za tmy dále. Krátce před 21. hodinou přijíždíme ke Grand Staircase Inn. Příjem zavírají v 21.00 - to tedy jaksi na internetu nebylo. Sice by nás pak asi nějak ubytovali, ale museli bychom je docela složitě shánět. Bereme si z toho ponaučení, že je dobré se vždy ještě zeptat na otevřáčku recepce.

Story o drobné chybě s kartou - 2. část:

Ta karta blízko magnetu mi vrtá v hlavě celou cestu od Zionu. Jen doufám, že to nebude problém. Když se konečně dostáváme do ubytování, chci zaplatit. Cena za noc je docela vysoká - 79\$ - asi suveréně nejdražší co jsem viděl, bohužel v okolí nic rozumnějšího (ani levnějšího) nešlo sehnat. Podávám kartu a recepční jí projede terminálem. Oups, sorry, nějaký error! Cože prosím?

První co mne napadá, karta je v háji, magnet se pomstil. To mi to fakt za to stálo, takový dárek. No,

zkuste to prosím ještě jednou, třeba se to na podruhé chytne, prosím recepční - zkusíme a ... a nic. Tak to je průšvih. Asi budu muset zavolat do čech na infolinku. Mám místní SIM kartu, tak to snad nebude tak drahé. Vyndávám mobil a ous - no signal. Jó, tady je to se signálem špatné. Tak to je další ponaučení, ani ve městě nemusíte mít signál. Prostě to nepojede, welcome to USA.

Co teď? Dáme to v hotovosti. Jenže hotovost jsme tak trochu redukovali, takže sice 79 dolarů dáme dohromady, ale zbyde sotva 30. A to na návrat na letiště do San Franciska určitě nevystačí. Takže co teď, vysvětlujeme složitou situaci paní na recepci - třeba nám pomůže. Chápe nás, ale posílá do města. Tyhle problémy ona neřeší a pevnou linku nepůjčí ani omylem - prý to nejde. Hm...

Ještě přichází poslední záchrana - anděl naší výpravy (jemnější pohlaví) pokládá zásadní otázku: A co to je za chybu co terminál hlásí? Ha, to je pravda, co vlastně máme řešit? Recepční neví, že to zkusí ještě jednou a řekne. Projíždí kartu a prý to nic nepíše jenom error. Ještě nám nabízí, že to zkusí v druhém terminálu. Nu, proč ne. Projede a ... a platba přijata! Co se to tu děje? Karta zachráněna? Nikoliv.

Přátelé pozor - v Americe existují čtečky na karty dvojího typu - jedny co vezmou jenom USA karty a jedny co vezmou zbytek světa (tedy známou visu nebo mastrcard). Takže magnet neškodil, jenom recepční. No, tak jdeme spát. Doufám, že tenhle šok nám zítra vynahradí snídaně v ceně.

[\[Ukázat jako slideshow\]](#)

12